28/06/2020

«Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού»

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

- Κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε και Αγκόλας, κ. Σεραφείμ, για το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα με τίτλο: «***Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού*** (Ματθαίου 6,33)»

Η ευαγγελική περικοπή αυτής της Κυριακής μας προτρέπει να ζητούμε πρώτον τη Βασιλεία των Ουρανών και όλα τα άλλα που έχουμε ανάγκη, ο κοινός επουράνιος Πατέρας μας, ο Δημιουργός μας θα φροντίσει μέσα από τη θεία του Πρόνοια να τα έχουμε.

«Μη ουν μεριμνήσετε λέγοντες, τι φάγωμεν ή τι πίωμεν ή τι περιβαλώμεθα, πάντα γαρ ταύτα τα έθνη επιζητεί, οί ε γαρ ο Πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρήζεται τούτων απάντων. Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθαίου 6, 31 – 33).

Ο Ιησούς Χριστός συνδέει την Βασιλεία των Ουρανών με την επικράτηση της Δικαιοσύνης του Θεού, να κάνουμε το παν να μη αδικείται κανένας άνθρωπος, να ζούμε δηλαδή μέσα στην πραγματικότητα της Δικαιοσύνης του Θεού*. Όταν απουσιάζει η Δικαιοσύνη από μια κοινωνία δημιουργούνται οικονομικές και κοινωνικές κρίσεις, κι όλες οι μορφές κοινωνικής αδικίας και βίας. Έτσι έχουμε τοπικές εμπόλεμες συρράξεις και ανεξέλεγκτα φαινόμενα φτώχειας που οδηγούν στη μετανάστευση αυτών που υποφέρουν για μια καλύτερη ζωή. Η παγκόσμια ασφάλεια απειλείται όταν αποτύχουμε να προστατέψουμε τους ανθρώπους στο μέρος που ζουν. Η κάθε αδικία που γίνεται σε κάθε γωνιά της γης είναι μια φωτιά που αν δεν τη σβήσουμε, θα μεγαλώσει και θα φθάσει και στο σπίτι μας. Η ελπίδα μας να γίνουμε μέτοχοι της Βασιλείας του Θεού στηρίζεται στη συμμετοχή μας στη ζωή του Χριστού, να ζούμε δηλαδή με πρότυπο τη ζωή του Χριστού και των αγίων μας.*

Η Ιστορική πλέον Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Κρήτης της οποίας είχα τη μεγάλη ευλογία και τιμή να συμμετέχω, στο πολύ σημαντικό κείμενο της για «τη συμβολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας εις επικράτησιν της ειρήνης, της δικαιοσύνης,της ελευθερίας, της αδελφοσύνης και της αγάπης μεταξύ των λαών, και άρσιν των φυλετικών και λοιπών διακρίσεων», τονίζεται με σαφήνεια ότι, «Εμπνεομένη διαρκώς από την προσδοκίαν και την πρόγευσιν αυτήν της Βασιλείας του Θεού, η Εκκλησία δεν αδιαφορεί διά τα προβλήματα του ανθρώπου της εκάστοτε εποχής, αλλά, αντιθέτως, συμμετέχει εις την αγωνίαν και τα υπαρξιακά προβλήματά του,

αίρουσα, όπως ο Κύριός της, την οδύνην και τας πληγάς, τας οποίας προκαλεί το κακόν εις τον κόσμον και επιχέουσα, ως ο καλός Σαμαρείτης, έλαιον και οίνον εις τα τραύματα αυ του (Λουκ. ι', 34) διά του λόγου «της υπομονής και παρακλήσεως» (Ρωμ. ιε', 4, Εβρ. ιγ', 22) και διά της εμπράκτου αγάπης. Ο λόγος της προς τον κόσμον αποβλέπει πρωτίστως όχι εις το να κρίνη και καταδικάση τον κόσμον (πρβλ. Ιωάν. γ', 17 και ιβ', 47), αλλά εις το να προσφέρη εις αυτόν ως οδηγόν το Ευαγγέλιον της Βασιλείας του Θεού, την ελπίδα και βεβαιότητα ότι το κακόν, υπό οιανδήποτε μορφήν, δεν έχει τον τελευταίον λόγον εις την ιστορίαν και δεν πρέπει να αφεθή να κατευθύνη την πορείαν της.

*Η μεταφορά του μηνύματος του Ευαγγελίου συμφώνως προς την τελευταίαν εντολήν του Χριστού «**Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν**» (Ματθ. κη', 19) **αποτελεί διαχρονικήν αποστολήν της Εκκλησίας**».*

Εις το ίδιο σημαντικό κείμενο της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου τονίζεται με σαφήνεια το μέσο διά το οποίο μπορούμε να γίνουμε μέτοχοι της Βασιλείας των Ουρανών με την θεολογική ανάλυση της πραγματικότητας της Δικαιοσύνης του

Θεού όταν ο κάθε άνθρωπος είναι ευαίσθητος να προστατεύεται με κάθε τρόπο η υπόθεση της δικαιοσύνης («Δικαιοσύνη μάθετε οι ενοικούντες επί της γής»). Η επικράτηση της Δικαιοσύνης του Θεού συνδέεται με το βαθμό που δεν επιτρέπουμε να υποφέρει ο συνάνθρωπος μας (από φτώχεια, καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του όπως τα ανυπεράσπιστα παιδιά σε εμφύλιους σπαραγμούς και πολεμικές συρράξεις κτλ).

Συγκεκριμένα στη παράγραφο για την «αποστολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας ως μαρτυρία αγάπης εν διακονία», τονίζεται ότι «Η Ορθόδοξος Εκκλησία, επιτελούσα την σωτήριον αυτής αποστολήν εν τω κόσμω, μεριμνά εμπράκτως διά πάντας τους ανθρώπους χρήζοντας βοηθείας, τους πεινώντας, τους απόρους, τους ασθενείς, τους αναπήρους, τους υπερήλικας, τους διωκομένους, τους αιχμαλώτους, τους φυλακισμένους, τους αστέγους, τα ορφανά, τα θύματα των καταστροφών και των πολεμικών συγκρούσεων, της εμπορίας ανθρώπων και των συ χρόνων μορφών δουλείας. Αι καταβαλλόμεναι υπό της Ορθοδόξου Εκκλησίας προσπάθειαι διά την καταπολέμησιν της ενδείας και της κοινωνικής αδικίας αποτελούν έκφρασιν της πίστεως αυτής και διακονίαν Αυτού του Κυρίου, ο οποίος εταύτισεν Εαυτόν προς πάντα άνθρωπον, ιδίως προς τους εν ανάγκαις ευρισκομένους: «Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε» (Ματθ. κε', 40). Εν τη πολυπτύχω ταύτη κοινωνική διακονία, η Εκκλησία δύναται να συνεργάζηται μετά των διαφόρων σχετικών κοινωνικών φορέων.

***Οι ανταγωνισμοί και αι εχθρότητες εν τω κόσμω εισάγουν αδικίαν και ανισότητα εις την συμμετοχήν των ανθρώπων και των λαών εις τα αγαθά της θείας δημιουργίας και οδηγούν εις εξαθλίωσιν της ανθρωπίνης υπάρξεως. Στερούν από εκατομμύρια ανθρώπων τα βασικά αγαθά, προκαλούν μαζικάς μεταναστεύσεις πληθυσμών, διεγείρουν εθνικάς, θρησκευτικάς και κοινωνικάς συγκρούσεις, αι οποίαι απειλούν την εσωτερικήν συνοχήν των κοινωνιών**».*

Η Εκκλησία δεν δύναται να μείνη αδιάφορος έναντι των οικονομικών καταστάσεων, αι οποίαι επηρεάζουν αρνητικώς ολόκληρον την ανθρωπότητα. Επιμένει εις την ανάγκην, ουχί μόνον η οικονομία να ερείδη ται επί ηθικών αρχών, αλλά και εμπράκτως να διακονήται δι' αυτής ο άνθρωπος, συμφώνως και προς την διδασκαλίαν του Αποστόλου Παύλου, «κοπιώντας δεί αντιλαμβάνεσθαι των ασθενούντων, μνημονεύειν τε των λόγων του Κυρίου ᾽Ιησού, ότι αυτός είπε· μακάριόν εστι μάλλον διδόναι η λαμβάνειν» (Πραξ. κ', 35). Ο Μ. Βασίλειος γράφει ότι «σκοπός ούν εκάστω προκείσθαι οφείλει εν τω έργω η υπηρεσία των δεομένων, ουχί η ιδία αυτού χρεία» (Όροι κατά πλάτος ΜΒ'. PG 31, 1025Α).

Το χάσμα μεταξύ πλουσίων και πτωχών διευ ύνεται δραματικώς εξ αιτίας της οικονομικής κρίσεως, η οποία είναι συνήθως αποτέλεσμα κερδοσκοπίας χωρίς φραγμούς εκ μέρους οικονομικών παραγόντων, συγκεντρώσεως του πλούτου εις χείρας ολίγων και στρεβλής οικονομικής δραστηριότητος, η οποία, στερουμένη δικαιοσύνης και ανθρωπιστικής ευαισθησίας, δεν εξυπηρετεί, τελικώς, τας πραγματικάς ανάγκας της ανθρωπότητος. Βιώσιμος οικονομία είναι εκείνη, η οποία συνδυάζει την αποτελεσματικότητα μετά δικαιοσύνης και κοινωνικής αλληλεγγύης.

Υπό τας τραγικας ταύτας καταστάσεις, κατανοείται η τεραστία ευθύνη της Εκκλησίας διά την καταπολέμησιν της πείνης και πάσης άλλης μορφής ενδείας εν τω κόσμω.Εν τοιούτον φαινόμενον εις την εποχήν μας, κατά την οποίαν αι χώραι ζούν υπό καθεστώς παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, υποδηλοί την σοβαράν κρίσιν ταυτότητος του συγχρόνου κόσμου, διότι η πείνα ουχί μόνον απειλεί το θείον δώρον της ζωής ολοκλήρων λαών, αλλά και θίγει το μεγαλείον και την ιερότητα του ανθρωπίνου προσώπου, συγχρόνως δε προσβάλλει και τον ίδιον τον Θεόν. Διά του ο, αν η μέριμνα διά την ιδικήν μας τροφήν είναι θέμα υλικόν, η μέριμνα διά την τροφήν του συνανθρώπου μας είναι θέμα πνευματικόν (Ιακ. β', 14-18). Αποτελεί, επομένως, αποστολήν όλων των Ορθοδόξων Εκκλησιών να επιδεικνύουν αλληλεγγύην και να οργανώνουν αποτελεσματικώς την βοήθειάν των προς τους ενδεείς αδελφούς.

Η Αγία του Χριστού Εκκλησία εν τω καθολικώ σώματι αυτής, περικλείουσα εις τους κόλπους αυτής πολλούς λαούς της γης, αναδεικνύει την αρχήν της πανανθρωπίνου αλληλεγγύης και υποστηρίζει την σ ενοτέραν συνεργασίαν λαών και κρατών προς ειρηνικήν επίλυσιν των διαφορών».